

Szakmai beszámoló a Határtalanul „Kirándulás Bánságban és Bácskában, hajózással a Kazán-szorosban (Románia-Szerbia)” pályázathoz

Pályázati azonosító: HAT-KP-1-2021/1-000715

Utazás időpontja: 2022.05.23-27.

Első napon reggel 7 órakor kezdtük meg utazásunkat az iskola elől. Nagy izgalommal töltött el minket, hogy vajon milyen kalandokban lesz részünk az utunk során. Első úticélunk Arad volt, ahol két diákunk rendkívül érdekes információkat ismertetett a társaikkal. Emlékezetes pillanat volt, amikor tanulóink megkoszorúzták az Aradi vértanúk emlékművét és elénekeltük a Himnuszt.

A koszorúzást követően tovább indultunk Temesvárra. A Bega-menti központi parkban megtekintettük Hunyadi szobrát, majd Románia legnagyobb moldáv stílusú templomát. A Loyd soron sétálva a különleges épületeket, a többnemzetiségű színházat. Bolyai János emléktáblája mellett elhaladva érkezünk meg a Paradenplatz-ra, ahol a városháza épülete is áll. Megkoszorúztuk Klapka György honvédtábornok szülőházát, s elénekeltük a Kossuth Lajos azt üzente című dalt. Átsétáltunk az egykori török ellen harcoló várkapitányról elnevezett Losonczi térre, ahol megtekintettük a Dóm épületét, a szerb templomot és a pravoszláv parókiát, a vármegyeházát és a szecessziós épületeket kívülről. Gyönyörű időben

sétáltunk a történelmi belvárosban, ahol idegenvezetőnk sok érdekességet mesélt nekünk. Az épületek gyönyörűek voltak. A városnézés során megtapasztaltuk, hogy sok helyen még mindig beszélnek a magyar nyelvet. Nagyon jó érzés volt ez diákjainknak. Ezután az utunk a szállásunkra vezetett, ahol az évfolyam kettévált a szállás elfoglalásánál, de a vacsoránál újra együtt voltunk. A hosszú út után kissé megfáradva tettünk

egy rövid sétát, melynek során felfedeztünk egy játszóteret, ahol a helyi gyerekekkel fociztunk egy keveset.

A második napon korán reggel összeköltünk, túrához megfelelően készültünk és tovább folytattuk az utunkat a Krassó-Szörény Nemzeti Parkba.

Miután megérkeztünk Oravicabányára, ahol megtekintettük a mai Románia legrégebbi vasútállomását, onnan nosztalgia

vonattal utaztunk Stajerlakaninára. A 134 kanyarral, 14 alagúttal és 10 viadukttal tűzdelt „Bánsági Semmeringen” utaztunk.

A nosztalgia vonat átlagsebessége 18 km/h volt. Leírhatatlan látvány tárult elénk szinte végi a vonatút során. A kalauz régi képeket mutatott nekünk és sok történelmi eseményt és információt

osztott meg velünk az utunk során. Érkezés után gyönyörű kirándulásra indulunk a Szemenik – Krassó-szurdok Nemzeti Parkba. A Krassó-folyó partján, csodálatos környezetben,

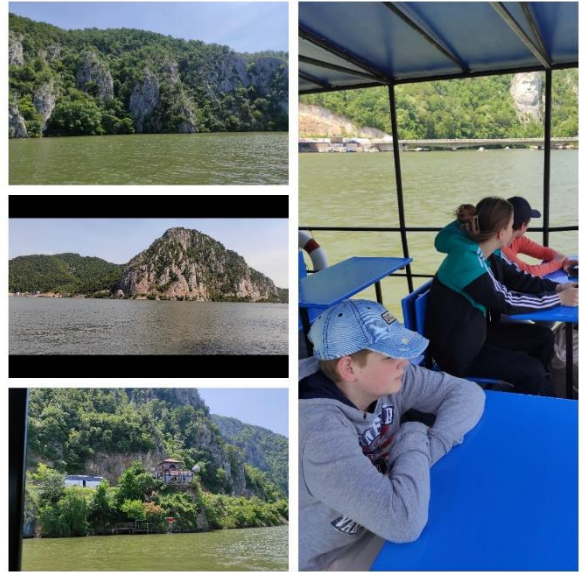
mészkösziklák között sétáltunk a zöldellő természetben, élveztük a természet hangjait. A

kellemes túra után tovább indultunk, kanyargós út vezetett a második szálláshelyünkre, ami Herkulesfürdőn volt. Sajnos itt sem egy szálláson voltunk, de cserébe a szállásaink kilátása mindenkit kárpótolt. A szállás

elfoglalása és a rendkívül ízletes vacsora után sétát tettünk a mára jócskán megkopott monarchia-korabeli villák, parkok, zenepavilonok között a gyógyforrásokban gazdag Cserna mentén. Az idegenvezetőnk elmondása alapján ezen a településen sétálva érezhettük át a legjobban, hogy milyen lehetett az élet e vidéken a kiegyezés és a Trianoni diktátum közötti virágzó időszakban. Felkerestük a meleg vizű forrásokat is, a központi parkot, benne a 100 éves mamutfenyővel, zenepavilonnal, kaszinóval.

A harmadikon napon korán reggel indultunk tovább, Orsova után átléptük a román-szerb határt a vaskapu erőművön keresztül. Tekijában hajóra szálltunk és a Vaskapu-szoros Kis- és Nagy-Kazán szakaszán sétahajózáztunk. Ezt követően buszra szálltunk és legközelebb Zsigmond királyunk által is ostromolt várnál tartottunk fotó szünetet. Galambócon a várat nemrégiben újítottak fel. "Röpke szellő" itt "lebegtette tengerzöld ruháját" Rozgonyi Ceciliának, ahogy azt Arany János szép költeményéből is megismertük egy diákunk tolmácsolásában.

Meghallgattuk a Babakáj szikla legendáját, László vár történetét, majd tovább utaztunk Szendrőre. Megtekintettük a várat, amely Konstantinápoly mintájára épült, ahol Hunyadit fogva tartották és ahol Kinizsi Pál hősi halált halt. A nagy melegben a fák árnyékában egy kis sportolással és fagyizással töltöttük az időt a vár előtti parkban. Ezután tovább utaztunk a következő szálláshelyünkre, Székelykévére. A szállásunk három helyen volt, így újabb lehetőség adódott számunkra, hogy új szobatársakra találjunk. Mivel nagy létszámú volt a csoport, így annak egy része egy családnál került elszállásolásra. Ez a néhány tanuló azt mondta, hogy olyan volt, mintha a nagyszülőkhöz érkeztek volna meg. A szállásadók süteménnyel és limonádéval kínálták meg őket. A nagyon finom vacsorához házi süteményt is kaptunk, így nehezen hagytuk el az éttermet, de egy közeli játszótéren közös éneklésbe kezdtünk, ahol testnevelés tanárunk is gitározott nekünk. A helyi lakosok érdeklődve fogadták énekünket. Nagyon örültünk annak, hogy itt mindenki magyarul szólt hozzánk.

A negyedik napon utunk Nándorfehérvárra vezetett. Itt egy helyi idegenvezető várt minket, akivel a Kalemegdán parkban találkoztunk, ahol először egy franciáknak állított, de magyarokhoz is kötődő szobrot néztünk meg, majd három várkapun átkelve megérkeztünk a várba, ahonnan megcsodálhattuk a Száva és a Duna összefolyását. Megnéztük azokat a helyszíneket,

amelyek a történelmünk egyik leghíresebb csatájának helyszínéül szolgáltak. A diadal történetének felidézése után visszasétáltunk a kiinduló pontra, majd némi szabadidő eltöltése után tovább utaztunk

Zimonyba. Itt megtekintettük a Hunyadi szobrot és elhelyeztük az emlékezés koszorúját. A további utunk Péterváradra vezetett, ami Újvidékkel átellenben található. A Bánk Bánból ismert Petur bánról elnevezett város erődje egykoron a történelmi Magyarország második legnagyobb erődítménye volt. A Dunán átkelve, az óvárosban megtekintettük Jellasics bán szülőházát. Majd a Tarcal lankáira felkapaszkodva, a "részezes", vagyis fordított óra tövéből gyönyörű kilátást nyertünk Újvidékre. Ezután a föld alá is leereszkedtünk, ahol megismerkedtünk a vár igazi

védelmi vonalaival, illetve a Havas boldogasszony napján esett péterváradi csata történetével, miközben felfedeztük a földalatti katonai kazamatákat.

Újvidéken a főtéren megtekintettük a jelentősebb épületeket és szobrokat. Majd a sétálóutcán végig érve a Duna utcát, a szerb püspöki palotát és pravoszláv templomot. Ezután az utolsó szálláshelyünkre érkeztünk, Kishegyesre. A kapott vacsorával és a szállással is nagyon elégedettek voltunk. Lefekvés előtt a békák kuruttyolását hallgattuk, majd megosztottuk egymással, hogy ki melye élményeket visz haza magával az elmúlt napokból. Az estét közös énekléssel zártuk.

Ötödik napunk ismét pakolással kezdődött, de azzal a tudattal, hogy a következő pakolás már otthon vár ránk a kipakolásnál. Az ízletes reggeli után buszra szálltunk és elindultunk Szabadkára. A belvárosban megtekintettük belülről a magyar szecessziós Városházát, amelynek vitrázsairól nemzeti

nagyjaink és királyaink tekintettek vissza ránk. A város központjában körbe jártuk a zöld és a kék szökőkutakat, Jakab és Komor szobrait, a Szentháromság szobrot, a Kaszinó épületét, a Népszínházat, majd végig sétáltunk a Korzón, útba ejtve a kaptáros házat is. Megcsodáltuk a magyar szecesszió egyik remekművét, a Raichle-palotát. Ellátogattunk a felújított szabadkai Zsinagógához, amely Európa második legnagyobb zsinagógája, majd átsétáltunk a Gimnázium elé, a Kosztolányi szobrokhoz. Itt egy Kosztolányi verssel emlékeztünk meg a város szülöttéről. Ezután újra buszra szálltunk és elindultunk az utolsó megálló felé. Miután

megérkeztünk Palicsra, a Palicsi-tó partján sétáltunk, ahol szecessziós fürdő épületeket, színpompás villákat láttunk. Az elkészített előadásból megtudtuk, hogy a tó környékét annyira megkedvelte Mátyás király, hogy 1462-es ottani látogatása után szeretett édesanyjának, Szilágyi Erzsébetnek ajándékozta. Még egy utolsót fagyiztunk a tó partján, majd hazaindultunk. Már eléggé fáradtan, de tele élményekkel átléptük a szerb- magyar határt, majd Kecskeméten elbúcsúztunk idegenvezetőnkől és megköszöntünk neki az együtt töltött napokat. Utunk késő délután ért véget, amikor megérkeztünk az iskolához, és a gyerekek boldogan, élményekkel gazdagon ölelték meg szüleiket.

Az utazás mindenkinek nagyon tetszett, a diákok jól érezték magukat. Ha lehetőségük lett volna rá, akkor akár másnap visszaindultak volna. A közösen átélt élmények egy életen át elkísérik a kirándulás résztvevőit.

A pályázatunk célja az volt, hogy a diákok számára a magyar irodalom, földrajz és történelem órákon vett tananyag megelevenedjen, nemzettudatukat formáljuk és olyan helyszíneket láthassanak, melyek kulturális örökségünk tekintetében is kiemelkedő jelentőségűek.

Az utazást követő beszélgetések, élménybeszámolók során bebizonyosodott, hogy a tanulókat megérintette mindaz, amit az öt nap alatt láttak és tanultak. Felejthetetlen, életre szóló emléket kaptak a pályázatnak köszönhetően.